

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. P., t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 8. 1. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1734/BA-BA07-BA06-Z-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 27. 12. 2024 byla kontrolována totožnost žalobce, kdy se tento pokusil z místa kontroly utéct. Žalobce se prokázal cestovním dokladem VNM č. X. Lustrací bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO) od 27. 6. 2023 do 31. 12. 1999 pod identitou V. C. P., a dále mu bylo pod touto identitou uloženo správní vyhoštění z členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) v délce 2 let, vydané dne 16. 6. 2023, č. j. KRPA-210067-14/ČJ-2023-000022-ZSV. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, následně dne 31. 12. 2024 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1734/BA-BA07-BA06-Z-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 4. 2025.

II.

Žaloba

- Žalobce namítal, že neexistují žádné oprávněné důvody, které by skutečně odůvodňovaly domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, podáním žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil svoje právo zaručené v čl. 36 odst. 1 a čl. 43 Usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992 o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen **Listiny základních práv a svobod**). Proto mu pouze pro uplatnění těchto práv nemůže být způsobena újma spočívající v omezení osobní svobody zajištěním. Žalovaný svoje úvahy popsal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že důvody pro zajištění žalobce spatřuje pouze v tom, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení Policií ČR. K tomu žalobce uvedl, že ihned po svém zajištění policií byl poučen o tom, že podle § 3a písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců je oprávněn v ZZC podat žádost o mezinárodní ochranu s tím, že toto právo podle § 3b/1 zákona o pobytu cizinců zaniká uplynutím 7 dnů. V zařízení pro zajištění cizinců žádost podal poté, co se o této možnosti dozvěděl s poučením, že tak musí učinit do 7 dnů. Byl tedy motivován k jejímu podání v zařízení pro zajištění cizinců hrozbou ztráty tohoto práva, nikoli primárně tím, vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalobce namítá, že samotná skutečnost, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v ZZC a nepodal ji dříve, ačkoli k tomu měl možnost, sama o sobě nepostačuje k naplnění důvodu pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Takový postup by totiž znamenal automatické zajištění každého cizince, kterému hrozí vyhoštění a podal žádost o mezinárodní ochranu v ZZC. Žalobce namítá, že takové „automatizované“ omezení osobní svobody je protiústavní. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

- Ve vyjádření k žalobě dne 15. 1. 2025 žalovaný uvedl, že s tvrzením žalobce o neexistenci důvodů opravňujících zajištění nesouhlasí. Dále žalovaný uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně, čehož si byl vědom. Žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění a je veden v evidenci nežádoucích osob. Žaloba proti úvahám a závěrům napadeného rozhodnutí staví pouze ničím nepodložená tvrzení. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

- V replice ze dne 20. 1. 2025 žalobce sdělil, že vyjádření žalovaného ze dne 15. 1. 2025 se mýlí jak s obsahem jeho žaloby, tak s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že žalovaný došel k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny nebo je pozdržet. Žalobce nebyl zajištěn z důvodu neoprávněného pobytu atd., jak uvedl žalovaný.

V.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

VI.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dne 27. 12. 2024 byla kontrolována totožnost žalobce, kdy se tento pokusil z místa kontroly utéct. Žalobce se prokázal cestovním dokladem VNM č. X. Lustrací bylo zjištěno, že je veden v ENO od 27. 6. 2023 do 31. 12. 2999 pod identitou V. C. P., a dále mu bylo pod touto identitou uloženo správní vyhoštění z členských států EU v délce 2 let. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 27. 12. 2024 žalobce mimo jiné sdělil následující. K důvodu, proč vystupoval pod identitou V. C. P., uvedl, že v době, kdy byl ze strany policie zadržen, se bál, a proto tedy uvedl jinou identitu. Jeho pravé jméno je V. T. P. a toto jméno má i v cestovním dokladu, který předložil policii. Sdělil, že si je vědom toho, že mu bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, ale nevycestoval z důvodu, protože neměl peníze a o možnosti požádat o dobrovolný návrat nevěděl, otázku svého následného neoprávněného pobytu neřešil. V ČR nemá žádné pobytové oprávnění. O mezinárodní ochranu žádal pouze v ČR, pracuje brigádně na Sapě, konkrétního zaměstnavatele zde nemá a nemá zde ani žádný majetek a ani finance na složení kaucí apod. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je ženatý a má děti. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, zdržuje se různě v blízkosti Sapy v Praze, nemá na území ČR žádný majetek, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak ve vlasti má rodinu. Prohlásil, že ve Vietnamu mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidského či ponižujícího zacházení nebo jiné vážné nebezpečí. Dodal, že chce dobrovolně vycestovat do Vietnamu, ale nemůže z důvodu financí. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Poté dne 31. 12. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1734/BA-BA07-BA06-Z-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 4. 2025.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3,*

ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

12. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač pobýval na území ČR několik měsíců od pravomocného rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu (PM 8. 12. 2023); žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránil-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008–48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, uložení správní vyhoštění, neexistence překážek ve vycestování, nevycestování z území ČR ve stanovené době, vystupování pod falešnou identitou v minulosti. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštitou, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně po dobu několika měsíců, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Rovněž bylo žalobci známo jeho právo na podání žádosti, neboť již touto procedurou v letech 2023 prošel (řízení o žádosti vedené pod sp. zn. OAM-846/LE-BA07-HA15-2023). Dále soud považuje za významné zdůraznit, že žalobce se pokusil z místa provádění kontroly PČR dne 27. 12. 2024 utéct. Nad to žalovaný správně vystihl, že žalobce neuvedl žádnou obavu z návratu do vlasti, pouze v tomto směru poukázal na nedostatečné finanční prostředky pro návrat. Přesto nevyužil ani v současnosti nabídky oddělení dobrovolných návratů k možnosti uhrazení mu cesty do vlasti, a naopak požádal o mezinárodní ochranu, čímž své vycestování v současnosti znemožnil. Jeho tvrzení o absenci financí na cestu do vlasti, jako jediném důvodu nerespektování rozhodnutí o vyhoštění, bylo tedy správně vykládáno jako lživé. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštitou, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro

domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

13. Co se týče tvrzeného uplatňování práv dle čl. 36 odst. 1 a čl. 43 Listiny základních práv a svobod, v tomto směru neshledal soud rozhodnutí v rozporu se zmiňovanými články, neboť na jeho základě nedochází k porušení žalobcem tvrzených článků Listiny základních práv a svobod, žalobci nic nebrání v tom podat žádost o azyl (což i učinil) a následně se může v případě nesouhlasu s rozhodnutím o jeho žádosti domáhat svých práv před soudem. O souladu postupu žalovaného svědčí i čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který připouští omezení svobody jedince ze zákonem stanovených důvodů, kam lze zahrnout i důvod uvedený pod ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Co se týče tvrzení žalobce o neznalosti možných důsledků v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění či s větší časovou prodlevou, konstatuje zdejší soud následující. Žalobce pobýval na území ČR před podáním žádosti o mezinárodní ochranu značně dlouhou dobu, kdy měl možnost volného pohybu. V případě, kdyby žalobce cítil skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jak tvrdí, jistě by se snažil svou situaci na území ČR řešit dříve, než by byl zadržen policií. Žalobce by se v takové situaci snažil zjistit informace týkající se poskytování pomoci cizincům na území ČR či jiné formy legalizace pobytu. Nad to, jak již bylo zmíněno výše, žalobci byla možnost podání žádosti o mezinárodní ochranu známa, neboť se jedná již o jeho druhou žádost. Kdyby tedy žalobce skutečně pociťoval obavu, mohl o mezinárodní ochranu požádat kdykoliv, a nikoliv ji použít až jako krizové řešení své pobytové situace. Žalobce však v tomto směru zcela rezignoval, a proto lze usoudit, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity. Nad to soud připomíná právní princip *Ignorantia juris non excusat*, neboli neznalost práva neomlouvá. V tomto světle se pak jeví i tvrzení žalobce o podání žádosti až po poučení dle § 3b odst. 1 zákona o azylu jako účelové, a tudíž nedůvodné.
15. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince, kteří podají žádost až v ZZC a bylo jim uloženo správní vyhoštění, nýbrž k těmto okolnostem musí dojít kumulativně, tj. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je paušalizované, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
16. K uvedenému soud dále dodává, že žalobce se dopustil opakovaně porušení právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, a proto je nyní nucen snášet následky svého počínání, a to i za cenu určitého nepohodlí. S ohledem na uvedené považuje soud rozhodnutí za přiměřené okolnostem případu a dosavadnímu počínání žalobce.
17. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly

splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, stejný postup, jaký předcházela i podání předchozí žádosti, reálná možnost realizace správního vyhoštění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, pokus utéct při kontrole PČR, dřívější identifikace pod falešnou identitou) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přerušit kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by žalobce nepokračoval v nelegální práci na území ČR či se opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální a kulturní vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek, a především hlášené místo pobytu. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic pevně neváže. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce neváhá za účelem dosažení svých cílů přistoupit k protiprávnímu jednání, a to v podobě vystupování pod falešnou identitou. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií.

18. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VII.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 22. ledna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně